

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Filipem Skřivanem ve věci

žalobce: **F. R. R. P.**, nar. X
státní příslušnost X
t. č. pobytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 2. 2021, č. j. OAM-674/ZA-ZA11-P06-2019,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 10. 2. 2021, č. j. OAM-674/ZA-ZA11-P06-2019, se **ruší** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalobci se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- III. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany žalobci podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“). Žalobce namítá, že žalovaný při posuzování jeho žádosti dostatečně nezohlednil

politickou činnost jeho manželky a syna, v důsledku čeho dospěl k nesprávnému závěru o neudělení mezinárodní ochrany. Obecná situace ve Venezuele měla žalovaného vést minimálně k udělení doplňkové ochrany nebo humanitárního azylu.

II. Rozhodnutí žalovaného a související skutkové okolnosti

2. Žalobce požádal o mezinárodní ochranu v červenci 2019 spolu s manželkou a dospělým synem. O jejich žádostech žalovaný rozhodl samostatnými rozhodnutími. Za důvod podané žádosti označil to, že jeho rodina, zejména manželka se synem, byla ve vlasti terčem politického pronásledování. Oba se účastnili protivládních demonstrací. Syn žalobce navíc působil jako novinář a fotograf pro opoziční politickou stranu P. J. Kvůli tomu celá rodina dva roky čelila obtěžování. Příslušníci Národní gardy jim například házeli do oken kameny, nebo je v noci budili telefonem. Manželku pronásledovali na motorkách a nechávali ji v autě výhrůžky. Jednou žalobce musel vyzvednout manželku se synem z obchodního domu, protože je obtěžovali na motorkách, které jezdily kolem nich. Tyto problémy začaly v roce 2017, kdy syn žalobce vstoupil do strany. Sám žalobce žádné konkrétní problémy neměl. Měl ale velký strach o manželku a syna. Žili všichni spolu v rodinném domku ve městě B. Pronásledování syna a manželky proto nepřímě dopadalo i na něj. Žalobce dříve pracoval jako vedoucí prodeje ve velkoskladu domácích potřeb. Podnik v roce 2018 skončil kvůli politické situaci. Žalobce poté odešel do důchodu.
3. Žalovaný neshledal obavy žalobce z pronásledování důvodnými. Žalobce ve vlasti nevyvíjel žádnou činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl pronásledován. Spojení jednotlivých incidentů, o kterých žalobce mluvil, s novinářskými aktivitami jeho syna, je pouze spekulace. Pokud by venezuelské úřady skutečně měly zájem perzekuovat žalobce a jeho rodinu, zvolily by k tomu účinnější prostředky. Proti nezákonnému jednání neznámých osob se žalobce měl bránit pomocí dostupných prostředků vnitřních ochrany.
4. Žalovaný poukázal také na to, že přestože rodina žalobce měla problémy již od roku 2017, Venezuelu se rozhodli opustit až v roce 2019. Z toho žalovaný dovozuje, že skutečný motiv k odjezdu z vlasti byl jiný, než údajné pronásledování. Navíc žalobce neměl žádné problémy s vyřízením cestovního dokladu ani s vycestováním.
5. Ve vztahu k § 12 písm. b) zákona o azylu žalovaný zdůraznil, že žalobce netvrdil, že by ve vlasti měl problémy pro některý z azylově relevantních důvodů. Ohledně incidentů údajně souvisejících s novinářskými aktivitami syna žalobce, žalovaný odkázal na odůvodnění rozhodnutí ve vztahu k § 12 písm. a).
6. K neudělení humanitárního azylu žalovaný konstatoval, že v případě žalobce neexistuje žádný důvod hodný zvláštního zřetele. Z informací o zemi původu sice plyne, že v zemi je hospodářská krize, se kterou souvisí problémy se zásobováním léků a potravin. Žalobce však neuvedl, že by se ho tato krize jakkoli dotkla. Netvrdil, že by trpěl nedostatkem jídla nebo že by jeho rodina měla ekonomické problémy. Žalobce proto nespadá mezi ohrožené obyvatele.
7. Neudělení doplňkové ochrany žalovaný podložil podobnými důvody jako neudělení azylu.

II. Obsah žaloby

8. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce včasnou žalobu. Namítá, že žalovaný bagatelizoval politické aktivity a související problémy žalobce a jeho rodiny, v důsledku čehož pak dospěl k nesprávnému závěru, že žalobce ve vlasti neuplatňoval politická práva ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Žalovaný nepovažuje výpověď žalobce za nevěrohodnou. Měl z ní proto v plném rozsahu vycházet.
9. Žalovaný považuje za spekulaci, že by problémy rodiny žalobce souvisely s aktivitami jeho syna. Toto posouzení však neodpovídá skutečnosti. Žalobce odkazuje na zásadu „v pochybnostech ve prospěch žadatele“ a na judikaturu, ze které plyne, že žadatel o mezinárodní ochranu nemá povinnost prokazovat svá tvrzení jinak, než věrohodnou výpovědí. Žalovaný nepřipustně zlehčuje politickou aktivitu rodiny žalobce a ignoruje kontext země původu. Z judikatury přitom jasně plyne, že nelze rozlišovat méně a více intenzivní aktivity spočívající v uplatňování politických práv. Podstatné je, zda tyto aktivity vyvolaly pronásledování nebo odůvodněný strach z pronásledování v dané zemi, s ohledem na její charakteristiky.
10. Žalobce dále rozporuje úvahu žalovaného o tom, že pokud by byl pro venezuelské orgány zájmovou osobou, neumožní mu ze země bez problému vycestovat. Podle žalobce nelze bez dalšího tvrdit, že legální vycestování ze země automaticky snižuje pravděpodobnost pronásledování. Vysoký počet žádostí venezuelských občanů v EU svědčí o tom, že tamní režim buď nedokáže, nebo nechce zabránit svým občanům vycestovat ze země.
11. V dalším bodu žalobce namítá, že jeho vycestování by v důsledku aktuální bezpečnostní situace bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR, zejména právem na život a právem nebýt podroben špatnému zacházení. Veškeré dostupné zprávy o Venezuele, včetně těch, které shromáždil žalovaný, však shodně potvrzují existenci hluboké humanitární krize. Dochází tam k bezprecedentnímu porušování lidských práv, včetně těch nederogovatelných. Tyto zprávy dokládají, že návrat žalobce do Venezuely není možný a představoval by porušení zásady *non refoulement*. Dokonce i Úřad vysokého komisaře OSN pro uprchlíky („UNHCR“) vyzval státy, aby nevracely Venezuelany do vlasti. Ve Venezuele panuje vysoká kriminalita a její obyvatelé se dennodenně potýkají s nedostatkem potravin či základních léků. Je tam vysoká inflace. Bezpečnostní složky tvrdě potlačují jakýkoliv projev opozice. Situace se tam neustále zhoršuje.
12. Uvedené problémy plynoucí z rozsáhlé humanitární krize jsou podle žalobce důvodem, pro který mu žalovaný měl udělit humanitární azyl. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je ve vztahu k humanitárnímu azylu nepřezkoumatelné.

III. Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný ve svém vyjádření poukazuje na to, že žalobce nebyl členem žádné politické strany ani se jinak politicky neangažoval. Neměl také žádné problémy s venezuelskými státními orgány. Nebyl trestně stíhán ani zadržen. Potíže, které měl s neznámými osobami, nesouvisely s žádným z azylově relevantních důvodů. To, že by jednotlivé incidenty souvisely s novinářskými aktivitami jeho syna, je spekulace. Žalobce se mohl obrátit na příslušné státní složky.
14. Obecnou situaci ve Venezuele žalovaný přirovnal k situaci v jiných zemích Afriky, Latinské Ameriky a jižní Asie. Tato situace se tedy netýká pouze žalobce. Pokud by žalobce neuváděl další důvody, jeho žádost by bylo možné zamítnout jako zjevně

nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. c) zákona o azylu (žádost podaná pouze proto, aby žadatel unikl situaci všeobecné nouze). Samotná situace ve Venezuele proto nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, ani humanitárního azylu. Na něj není právní nárok a uděluje se pouze v případech hodných zvláštního zřetele. A to případ žalobce není.

15. K odkazu žalobce na stanovisko UNHCR žalovaný uvedl, že se jedná pouze o nezávazné doporučení. Přestože úroveň dodržování lidských práv ve Venezuele není dostatečná, každou žádost o mezinárodní ochranu žalovaný hodnotí přísně individuálně. V případě žalobce žalovaný nezjistil, že by mu hrozilo reálné nebezpečí vážné újmy.

IV. Posouzení věci krajským soudem

16. Žaloba byla podána včas (§ 32 odst. 1 zákona o azylu), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná.
17. Žaloba je důvodná.
18. Podstatou první žalobní námitky je, zda žalovaný řádně posoudil, jestli žalobce byl v zemi původu pronásledován, resp. zda má odůvodněný strach z pronásledování s ohledem na politické aktivity jeho syna a manželky.
19. Krajský soud úvodem předesílá, že rozsudkem ze dne 23. 2. 2022, sp. zn. 22 Az 15/2021, zrušil rozhodnutí žalovaného vydané ve věci syna žalobce a rozsudkem z téhož dne, sp. zn. 22 Az 14/2021, zrušil také rozhodnutí žalovaného ve věci manželky žalobce. Dospěl totiž k závěru, že žalovaný zjistil skutkový stav ve vztahu k existenci přiměřené pravděpodobnosti pronásledování syna i manželky žalobce neúplně a jeho závěry o této klíčové otázce nemají dostatečnou oporu v podkladech obsažených ve správním spisu a nejsou dostatečně odůvodněné. Tato skutečnost se částečně odrazila i v posouzení nynější věci (viz dále).

a. Pronásledování pro uplatňování politických práv nebo zastávání politických názorů

20. Podle § 12 zákona o azylu se cizinci udělí azyl, je-li a) pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování (mimo jiné) pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má.
21. Pojem uplatňování politických práv ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu je nutné vykládat v souladu s čl. 43 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), protože § 12 písm. a) zákona o azylu je promítnutím této ústavní normy na zákonné úrovni. Za politická práva a svobody tudíž musejí být pokládána politická práva ve smyslu hlavy druhé oddílu druhého Listiny (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008 – 67).
22. Žalobce, na rozdíl od jeho manželky a syna, žádná politická práva ve Venezuele neuplatňoval. Nebyl členem politické strany, neúčastnil se protivládních demonstrací, ani jinak nedával najevo svůj politický názor. Opak netvrdí ani v žalobě. Již z tohoto důvodu nemohl splnit podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu.
23. Zároveň nelze tvrdit, že by žalobce byl před odjezdem z vlasti pronásledován. Incidenty, které popisoval (házení kamenů do oken, noční telefonáty) v něm sice mohly vyvolat strach, ale nejednalo se o závažné porušení jeho lidských práv. Svou intenzitou tyto

problémy ani ve svém souhrnu nedosáhly takové úrovně, aby se jednalo o pronásledování ve smyslu § 2 odst. 8 zákona o azylu a rovněž podle čl. 9 odst. 1 kvalifikační směrnice.

24. Pokud však jde o posouzení přiměřené pravděpodobnosti budoucího pronásledování, rozhodnutí žalovaného stejně jako v případě manželky a syna žalobce neobstojí. Rozhodnutí žalovaného totiž neobsahuje prakticky žádné odůvodnění ve vztahu k posouzení odůvodněnosti obav žalobce z pronásledování. Žalovaný ve svém rozhodnutí toliko stručně odkazuje na své odůvodnění ve vztahu k neudělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu. Podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) a písm. b) jsou však odlišné. Pro udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu je nezbytné, aby žadatel byl pronásledován již v momentu, kdy opouští zemi původu. Vyžaduje se tedy minulé pronásledování. To ovšem ve vztahu k písm. b) neplatí. Zde se posuzuje budoucí hrozba pronásledování, která nemusí vycházet z minulého pronásledování. Minulé pronásledování sice je v souladu s čl. 4 odst. 4 směrnice č. 2011/95/EU („kvalifikační směrnice“) závažným ukazatelem odůvodněnosti obav žadatele z pronásledování, není však nutnou podmínkou. Podstatné je, že posuzování odůvodněných obav z pronásledování má prospektivní povahu. Posuzuje se riziko hrozící žadateli v budoucnu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2017, čj. 1 Azs 227/2017-33 nebo ze dne 26. 7. 2018, čj. 7 Azs 162/2018-47). Lze také dodat, že z hlediska naplnění podmínky azylově relevantního důvodu pronásledování podle § 12 písm. b) zákona o azylu (na rozdíl od písm. a) není podstatné, zda žadatel o mezinárodní ochranu určité politické názory skutečně zastává anebo je zastává pouze zdánlivě, neboť jsou mu připisovány původci pronásledování (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008 – 67). Při tomto hodnocení se uplatní důkazní standard přiměřené pravděpodobnosti (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, čj. 2 Azs 71/2006-82).
25. Hodnotit přiměřenou pravděpodobnost budoucího pronásledování by žalovaný měl na základě tvrzení žadatele, která konfrontuje s informacemi o zemi původu. V rozhodnutí žalovaného však taková konfrontace s informacemi o zemi původu zcela chybí. Přestože žalovaný shromáždil zprávy o Venezuele, při posuzování podmínek pro udělení azylu žalobci s nimi žalovaný vůbec nepracuje. Závěr o neexistenci minulého pronásledování žalobce žalovaný opírá zejména o to, že žalobce v minulosti nečelil žádnému negativnímu jednání ze strany státních orgánů, bez problémů vycestoval z Venezuely na základě vlastního cestovního dokladu a spojitost jednotlivých incidentů, o kterých mluvil, s politickými aktivitami jeho syna a manželky je pouze spekulativní. Tyto skutečnosti však při absenci jakékoliv jejich opory v informacích o zemi původu nejsou pro hodnocení odůvodněného strachu z budoucího pronásledování žalobce dostatečné.
26. Žalovaný ve svém rozhodnutí nezpochybňuje, že jednotlivé incidenty, o kterých žalobce nebo jeho manželka mluvila při pohovoru, se i skutečně odehrály. Podle žalovaného však nelze dospět k závěru, že jejich původcem jednání byly venezuelské státní orgány a že by jakkoli souvisely s politickými aktivitami rodiny. S tímto hodnocením však krajský soud nesouhlasí. Z výpovědi žalobce vyplývá, že problémy rodiny začaly přibližně v době, kdy jeho syn vstoupil do strany P. J., a kdy se manželka žalobce společně se synem začala účastnit demonstrací. Žalobce také uvedl, že v jednom případě, kdy jim házeli kameny do oken, viděl na rohu domu příslušníka Národní gardy. Také manželka žalobce a jeho syn shodně vypověděli, že lidé, co je sledovali na motorkách, měli na sobě uniformy Národní

gardy. Na rozdíl od žalovaného se tedy krajský soud domnívá, že nelze zcela vyloučit, že jednotlivé incidenty, kterým rodina čelila, mohly být formou zastrašování, které souviselo s účastí na demonstracích a s členstvím syna žalobce v opoziční politické straně. Krajský soud připomíná, že z důkazního standardu přiměřené pravděpodobnosti při posuzování skutkového stavu plyne, že žalovaný nemůže ze svého posuzování vyloučit tvrzené skutečnosti např. pouze proto, že nelze vyloučit jiný průběh událostí než ten předestřený žadatelem či že existuje alternativní vysvětlení pro určité skutečnosti, které jsou stejně pravděpodobné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, čj. 5 Azs 66/2008-70). V tomto případě to znamená, že žalovaný nemůže pouze na základě subjektivního hodnocení skutkového stavu vyloučit, že za ústrky, kterým rodina žalobce čelila, skutečně stály venezuelské státní orgány.

27. Dostatečným argumentem pro závěr o neexistenci odůvodněných obav z pronásledování není ani to, že žalobce bez problémů z Venezuely vycestoval. I ze zpráv o zemi původu plyne, že mnozí představitelé opozice uprchli ze země z důvodu obavy z pronásledování. Lze si totiž představit, že bude v zájmu režimu, který se snaží zastrašovat politickou opozici, aby se jejích představitelů „zbavil“ tím, že jim umožní vlast opustit. K tomu, aby žalovaný mohl vyvozovat závěry o neexistenci rizika pronásledování v případě bezproblémového vycestování žadatele ze země, by musel shromáždit relevantní informace, které tento jeho závěr podpoří. To však neudělal. Pro úplnost krajský soud ohledně vydání cestovního pasu žalobci dodává, že problémy rodiny žalobce začaly v roce 2017, zatímco pas mu byl vystaven již v roce 2015. Není proto objektivní důvod, aby žalovaný z legálního vycestování na základě vlastního cestovního dokladu dovozoval jakékoliv závěry v neprospěch žalobce.
28. Z informací o zemi původu, které žalovaný shromáždil, plyne, že ve Venezuele dochází k výraznému potlačování opozice a budování kulisy strachu s cílem odradit obyvatelstvo od jakýchkoliv opozičních aktivit. Cílená opatření směřují nejenom proti exponovaným jednotlivcům, ale také proti účastníkům demonstrací, případně vůči celým městským čtvrtím, které jsou považovány za opoziční nebo u kterých existuje podezření, že by se mohly přidat k opozici (viz Zprávu Spolkového úřadu pro migraci a uprchlíky). Informace o zemi původu mluví také o tom, že součástí cíleného nátlaku na opozici jsou i útoky proti příbuzným politických protivníků, roste počet případů jejich svévolného uvěznění a v některých případech je s nimi špatně zacházeno (viz bod 38 Zprávy Vysokého komisaře OSN pro lidská práva).
29. Žalobce správně namítá, že žalovaný má při posuzování žádostí o mezinárodní ochranu povinnost zohlednit také charakter země původu, způsob výkonu státní moci v ní, možnost uplatňování politických práv a další okolnosti, které mají vliv na naplnění důvodů pro udělení azylu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004-57). Špatná lidskoprávní situace v zemi původu sice sama o sobě není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, je-li však o zemi původu žadatele známo, že stav dodržování lidských práv je špatný, že dochází k svévolnému zadržování osob při protivládních shromážděních, k nezákonným popravám, mizením osob, častému používání mučení, atd., pak je nutno tyto skutečnosti v případě důkazní nouze zohlednit ve prospěch žadatele o azyl. Z dostupných zpráv o Venezuele přitom plyne, že přesně k těmto lidskoprávním prohřeškům tam běžně dochází. Zásahy proti opozici navíc zesílily v

roce 2019, nedlouho předtím, než žalobce s rodinou Venezuelu opustil. Žalovaný ovšem obsah těchto zpráv při posuzování podmínek pro udělení azylu vůbec nezohlednil.

30. Obavu z pronásledování žalobce dovozuje pouze z politických aktivit jeho syna a manželky. Přestože žalovaný má povinnost posuzovat každou žádost o mezinárodní ochranu individuálně, od rodinných vazeb k jinému žadateli o mezinárodní ochranu (zde synovi žalobkyně) a vazeb k jeho azylovému příběhu, nemůže úplně odhlédnout. Pokud totiž žadatel o mezinárodní ochranu tvrdí, že kvůli azylovému příběhu jednoho člena rodiny je pronásledován i on, a to v důsledku rodinné vazby, je namístě posouzení žádosti ve vzájemných souvislostech (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2021, č. j. 2 Azs 34/2021-35, bod 11). Nelze totiž vyloučit, že příbuzní politických odpůrců režimu mohou v zemi původu představovat sociální skupinu ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobce je krom toho ve vztahu k žadateli o mezinárodní ochranu (manželka) taktéž rodinným příslušníkem dle § 13 odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Postavení žalobce by tak mohlo být závislé i na vyhodnocení situace jeho manželky a jeho syna.
31. Závěry žalovaného o neexistenci přiměřené pravděpodobnosti pronásledování žalobce jsou s ohledem na vše uvedené nedostatečně zdůvodněné a nemají oporu ve správním spisu. Bylo na místě, aby se žalovaný mnohem pečlivěji zabýval postavením blízkých příbuzných členů opozičních stran, aby své případné závěry o nedůvodnosti obav z pronásledování podložil řádnými skutkovými zjištěními založenými na obsahu aktuálních a relevantních informací o Venezuele.

b. Obecná bezpečnostní situace ve Venezuele

32. Námitka žalobce, podle které měl žalovaný k udělení mezinárodní ochrany přistoupit z důvodu celkově špatné bezpečnostní situace v zemi původu, je nedůvodná.
33. Žalovaný ve vztahu k posuzování důvodů pro udělení doplňkové ochrany nezpochybnil existenci politické a hospodářské krize ve Venezuele. Poukázal však na to, že žalobce v řízení neuvedl, že by se jej tato krize osobně jakýmkoliv způsobem dotkla. V tom má žalovaný pravdu.
34. Aby žadateli mohla být udělena doplňková ochrana, musí především tvrdit, že v jeho případě existují konkrétní důvody, pro které by mu po návratu do země původu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy v některé z podob podle § 14a odst. 2 zákona o azylu.
35. Nebezpečí, kterým je všeobecně vystaveno obyvatelstvo jednotlivé země nebo jeho část, sama o sobě nepředstavují konkrétní ohrožení, které by mohlo být hodnoceno jako vážná újma (bod 35 preambule kvalifikační směrnice). I z judikatury Evropského soudu pro lidská práva plyne, že obecně špatná situace v konkrétní zemi sama o sobě běžně nepostačí k porušení článku 3 Úmluvy. Muselo by jít o extrémní situaci obecného násilí (srov. rozsudek NA. proti Spojenému království, č. 25904/07, ze dne 17. 7. 2008, § 115). Ta bude obvykle existovat pouze v případě ozbrojeného konfliktu. Ve Venezuele ale ozbrojený konflikt neprobíhá.
36. Obecně neútesná humanitární situace ve Venezuele vyvolaná tamní hospodářskou a politickou krizí sama o sobě nemůže být důvodem pro udělení doplňkové ochrany. Obzvláště, pokud žalobce v rámci pohovoru neuvedl jakýkoliv negativní důsledek této krize na jeho život.

c. Humanitární azyl

37. Žalobce nedůvodně vznáší námitky také vůči neudělení humanitárního azylu. Humanitární azyl lze podle § 14 zákona o azylu udělit v případě hodném zvláštního zřetele. S žalobcem sice lze obecně souhlasit, že humanitární katastrofa by v určitých případech mohla být považována za takový důvod. I ve vztahu k humanitárnímu azylu však platí, že při posuzování, zda se o případ hodný zvláštního zřetele jedná, žalovaný vychází zejména z tvrzení samotného žadatele. V tomto případě ovšem žalobce netvrdil žádné skutečnosti, z nichž by bylo možné usuzovat, že by v jeho případě existoval důvod pro udělení humanitárního azylu. Neuváděl, že by hospodářská krize měla podstatnější dopady na jeho život nebo že se jej jakkoliv dotkl nedostatek léků či potravin. Není pravdou, jak žalobce namítá ve své žalobě, že by během pohovu několikrát zmínil velmi špatnou situaci ve Venezuele. Ve skutečnosti ohledně obecné situace ve Venezuele kromě svých politických problémů nic netvrdil. Žalovanému proto nelze oprávněně vyčítat, že žalobci neudělil humanitární azyl. Odůvodnění napadeného rozhodnutí není v otázce neudělení humanitárního azylu nepřezkoumatelné.

V. Závěr a náklady řízení

38. Z výše uvedených důvodů je napadené rozhodnutí ve vztahu k neudělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a nemá dostatečnou oporu ve správním spisu. Krajský soud proto přistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného bez jednání ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., jak uvádí výrok I. rozsudku. Žalovaného v dalším řízení váže právní názor krajského soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
39. V dalším řízení bude povinností žalovaného na základě informací plynoucích z aktuálních a relevantních zpráv o zemi původu posoudit, zda s ohledem na politickou činnost žalobcova syna a manželky neexistuje přiměřená pravděpodobnost, že by žalobce mohl čelit pronásledování.
40. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nebyl procesně úspěšný, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšný žalobce má právo na náhradu nákladů řízení. Žádné mu však podle obsahu spisu nevznikly. Proto mu je soud nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 23. února 2022

Mgr. Filip Skřivan, v. r.
samosoudce